

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 64

29 marca 2021

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2021/C 110/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
	Sąd	
2021/C 110/02	Utworzenie izb i przydział sędziów do izb	2

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2021/C 110/03	Sprawa C-637/18: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 3 lutego 2021 r. – Komisja Europejska / Węgry [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko – Dyrektywa 2008/50/WE – Jakość powietrza – Artykuł 13 ust. 1 i załącznik XI – Systematyczne i trwałe przekraczanie dopuszczalnych wartości ustalonych dla pyłu zawieszonego (PM10) na niektórych obszarach Węgier – Artykuł 23 ust. 1 – Załącznik XV – „Jak najkrótszy” okres przekraczania – Stosowne środki]	6
2021/C 110/04	Sprawy połączone C-155/19 i C-156/19: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Federazione Italiana Giuoco Calcio (FIGC), Consorzio Ge.Se.Av. S. c. arl / De Vellis Servizi Globali Srl [Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Procedura udzielenia zamówienia publicznego – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 2 ust. 1 pkt 4 – Instytucja zamawiająca – Podmioty prawa publicznego – Pojęcie – Krajowa federacja sportowa – Zaspokajanie potrzeb w interesie ogólnym – Nadzór nad zarządzaniem federacją przez podmiot prawa publicznego]	7

2021/C 110/05	Sprawa C-324/19: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 4 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – eurocylinder systems AG / Hauptzollamt Hamburg [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka handlowa – Cła antydumpingowe – Rozporządzenie (WE) nr 384/96 – Artykuł 3 ust. 9 – Zagrożenie wystąpienia znacznej szkody – Czynniki – Artykuł 9 ust. 4 – Rozporządzenie (WE) nr 926/2009 – Przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej – Nieważność]	8
2021/C 110/06	Sprawa C-481/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale – Włochy) – DB / Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) [Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Dyrektywa 2003/6/WE – Artykuł 14 ust. 3 – Rozporządzenie (UE) nr 596/2014 – Artykuł 30 ust. 1 lit. b) – Nadużycia na rynku – Sankcje administracyjne o charakterze karnym – Brak współpracy z właściwymi organami – Artykuły 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do milczenia i nieprzyczyniania się do obciążania samego siebie]	8
2021/C 110/07	Sprawa C-555/19: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart – Niemcy) – Fussl Modestraße Mayr GmbH / SevenOne Media GmbH, ProSiebenSat.1 TV Deutschland GmbH, ProSiebenSat.1 Media SE [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2010/13/UE – Świadczenie audiowizualnych usług medialnych – Artykuł 4 ust. 1 – Swoboda świadczenia usług – Równość traktowania – Artykuł 56 TFUE – Artykuły 11 i 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Handlowy przekaz audiowizualny – Uregulowanie krajowe zakazujące nadawcom telewizyjnym umieszczania w ich programach o zasięgu ogólnokrajowym reklamy telewizyjnej, której rozpowszechnianie ma zasięg wyłącznie regionalny]	9
2021/C 110/08	Sprawa C-640/19: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 4 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Włochy) – Azienda Agricola Ambrosi Nicola Giuseppe i in. / Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Ministero delle Politiche Agricole e Forestali [Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Wspólna organizacja rynków – Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 – Kwoty mleczne – Opłaty z tytułu nadwyżek – Mleko przeznaczone do produkcji serów o chronionej nazwie pochodzenia (ChNP) na wywóz do krajów trzecich – Wyłączenie – Artykuł 32 lit. a), art. 39 ust. 1 i ust. 2 lit. a), art. 40 ust. 2 i art. 41 lit. b) TFUE – Zasady proporcjonalności i niedyskryminacji – Ważność]	10
2021/C 110/09	Sprawa C-760/19: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 4 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) – Zjednoczone Królestwo) – JCM Europe (UK) Ltd / Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs [Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja taryfowa – Pozycje 8472 i 9031 – Akceptor banknotów i kasety na banknoty – Urządzenie przeznaczone do wbudowania w urządzenie bazowe i podłączenia do zewnętrznego kontrolera hosta – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/1760 – Ważność]	11
2021/C 110/10	Sprawa C-903/19: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 4 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – DQ / Ministre de la Transition écologique et solidaire, Ministre de l'Action et des Comptes publics [Odesłanie prejudycjalne – Służba publiczna – Przeniesienie uprawnień emerytalnych – Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej – Artykuł 11 załącznika VIII – Urzędnicy i członkowie personelu tymczasowego powracający do służby w administracji krajowej, w której byli wcześniej zatrudnieni, po okresie pozostawania w tymczasowym stanie spoczynku i pełnienia funkcji w instytucji Unii]	11
2021/C 110/11	Sprawa C-922/19: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 3 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Stichting Waternet / MG [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 97/7/WE – Artykuł 9 – Dyrektywa 2011/83/UE – Artykuł 27 – Dyrektywa 2005/29/WE – Artykuł 5 ust. 5 – Załącznik I pkt 29 – Nieuczciwe praktyki handlowe – Pojęcie „dostawy niezamówionej” – Dystrybucja wody pitnej]	12

2021/C 110/12	Sprawa C-92/20: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 3 lutego 2021 r. wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Rottendorf Pharma GmbH / Hauptzollamt Bielefeld [Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Wspólnotowy kodeks celny – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Artykuł 239 ust. 1 tiret drugie – Zwrot należności celnych pobranych zgodnie z prawem – Szczególna sytuacja – Wydanie zezwolenia na dopuszczenie do obrotu – Unieważnienie pozwolenia i wydanie pozwolenia na korzystanie z uszlachetniania czynnego z mocą wsteczną – Powrotny wywóz towarów poza terytorium Unii Europejskiej – Brak przedstawienia towarów organom celnym]	13
2021/C 110/13	Sprawa C-649/20 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawach połączonych T-515/13 RENV i T-719/13 RENV, Królestwo Hiszpanii/Komisja Europejska, wniesione w dniu 1 grudnia 2020 r. przez Królestwo Hiszpanii	13
2021/C 110/14	Sprawa C-658/20 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawie T-515/13 RENV i T-719/13 RENV, Królestwo Hiszpanii / Komisja, wniesione w dniu 3 grudnia 2020 r. przez Lico Leasing, S.A.U i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A.	14
2021/C 110/15	Sprawa C-662/20 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawie T-515/13 RENV i T-719/13 RENV, Królestwo Hiszpanii i in. / Komisja, wniesione w dniu 3 grudnia 2020 r. przez Bankia S.A., Asociación Española de Banca, Unicaja Banco, SA, Liberbank, S.A., Banco de Sabadell, S.A., Banco Gallego S.A., Catalunya Banc, S.A., Banco de Santanader, S.A., Santander Investment, S.A., Naviera Séneca, A.I.E. Caixabank, S.A., Industria de Diseño Textil, S.A., Naviera Nebulosa de Omega, A.I.E., Banco Mare Nostrum, S.A., Abanca Corporación Bancaria, S.A., Ibercaja Banco, S.A., Banco Grupo Cajatres, S.A.U., Naviera Bósforo, A.I.E., Joyería Tous, S.A., Corporación Alimentaria Guissona, S.A., Naviera Muriola, A.I.E., Poal Investments XXI, S.L., Poal Investments XXII, S.L., Naviera Cabo Vilaboa C-1658, A.I.E., Naviera Cabo Domaio, C-1659, A.I.E., Caamaño Sistemas Metálicos, S.L., Blumaq, S.A., Grupo Ibérica de Congelados, S.A., RNB, S.L., Inversiones Antaviana, S.L., Banco de Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria, S.A.U., Banco de Albacete, S.A., Bodegas Muga, S.L. i Aluminios Cortizo, S.A.U.	16
2021/C 110/16	Sprawa C-691/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca do Porto Este – Penafiel – Juízo Trabalho (Portugalia) w dniu 21 grudnia 2020 r. – B / O, P, OP, G, N	17
2021/C 110/17	Sprawa C-695/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 22 grudnia 2020 r. – Fenix International Limited / Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs	17
2021/C 110/18	Sprawa C-696/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 21 grudnia 2020 r. – B. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w W.	18
2021/C 110/19	Sprawa C-700/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice Business and Property Courts of England and Wales (Zjednoczone Królestwo) w dniu 22 grudnia 2020 r. – London Steam-Ship Owners’ Mutual Insurance Association Limited / Królestwo Hiszpanii	18
2021/C 110/20	Sprawa C-706/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 29 grudnia 2020 r. – Amoena Ltd / The Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs	19
2021/C 110/21	Sprawa C-707/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 grudnia 2020 r. – Gallaher Limited / The Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs	20
2021/C 110/22	Sprawa C-708/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez County Court at Birkenhead (Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 grudnia 2020 r. – BT / Seguros Catalana Occidente, EB	21
2021/C 110/23	Sprawa C-709/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Appeal Tribunal for Northern Ireland (sąd apelacyjny dla Północnej Irlandii, Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 grudnia 2020 r. – CG / Department for Communities in Northern Ireland	22

2021/C 110/24	Sprawa C-716/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça (Portugalia) w dniu 31 grudnia 2020 r. – RTL Television GmbH / Grupo Pestana S.G.P.S, S.A. SALVOR – Sociedade de Investimento Hoteleiro, S.A.	23
2021/C 110/25	Sprawa C-6/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 28 października 2020 r. w sprawie T-594/18, Pharma Mar / Komisja, wniesione w dniu 7 stycznia 2021 przez Republikę Federalną Niemiec	23
2021/C 110/26	Sprawa C-33/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 18 stycznia 2021 r. – Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL), Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) / Ryanair DAC	24
2021/C 110/27	Sprawa C-43/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 27 stycznia 2021 r. – FCC Česká republika s.r.o.	25
Sąd		
2021/C 110/28	Sprawa T-585/18: Wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Şanlı / Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w ramach walki z terroryzmem – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Skarga o stwierdzenie nieważności i skarga o odszkodowanie – Naruszenie wymogów formalnych – Artykuł 76 lit. d) regulaminu postępowania – Niedopuszczalność]	26
2021/C 110/29	Sprawa T-130/19: Wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Spadafora / Komisja [Służba publiczna – Urzędnicy – Ogłoszenie o naborze – Stanowisko kierownika wydziału – Odrzucenie kandydatury – Personel średniego szczebla kierowniczego – Zasada bezstronności – Odpowiedzialność]	26
2021/C 110/30	Sprawa T-157/19: Wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Şanlı / Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w ramach walki z terroryzmem – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Obowiązek uzasadnienia]	27
2021/C 110/31	Sprawa T-98/20: Wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Biochange Group / EUIPO – mysuperbrand (medical beauty research) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy medical beauty research – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001] – Badanie stanu faktycznego – Artykuł 95 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001]	28
2021/C 110/32	Sprawa T-153/20: Wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Bachmann / EUIPO (LIGHTYOGA) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego LIGHTYOGA – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	29
2021/C 110/33	Sprawa T-157/20: Wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Bachmann / EUIPO (LIGHTYOGA) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego LIGHTYOGA – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	29
2021/C 110/34	Sprawa T-341/20: Wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – EAB / EUIPO (RADIOSHUTTLE) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego RADIOSHUTTLE – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Ograniczenie towarów wskazanych w zgłoszeniu znaku towarowego]	30
2021/C 110/35	Sprawa T-89/20: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – PV / Komisja	30
2021/C 110/36	Sprawa T-36/21: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2021 r. – PO / Komisja	32
2021/C 110/37	Sprawa T-39/21: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2021 r. – PP i in. / Parlament	33

2021/C 110/38	Sprawa T-76/21: Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2021 r. – Masterbuilders, Heiermann, Schmidtman / EUIPO – Cirillo (POMODORO)	34
2021/C 110/39	Sprawa T-79/21: Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2021 r. – Ryanair i AMS / Komisja	35
2021/C 110/40	Sprawa T-84/21: Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2021 r. – Jieyang Defa Industry / EUIPO – Mattel (Głowa lalki)	35
2021/C 110/41	Sprawa T-86/21: Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2021 r. – Distintiva Solutions / EUIPO – Makeblock (Makeblock)	36
2021/C 110/42	Sprawa T-87/21: Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2021 r. – Condor Flugdienst / Komisja	37

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2021/C 110/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 98 z 22.3.2021

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 88 z 15.3.2021

Dz.U. C 79 z 8.3.2021

Dz.U. C 72 z 1.3.2021

Dz.U. C 62 z 22.2.2021

Dz.U. C 53 z 15.2.2021

Dz.U. C 44 z 8.2.2021

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

<http://eur-lex.europa.eu>

SĄD

Utworzenie izb i przydział sędziów do izb

(2021/C 110/02)

W dniu 1 marca 2021 r., w następstwie objęcia stanowiska sędziego Sądu przez D. Petrlika, Sąd podjął decyzję o zmianie decyzji w sprawie utworzenia izb z dnia 30 września 2019 r. ⁽¹⁾, ze zm. ⁽²⁾, oraz decyzji w sprawie przydziału sędziów do izb z dnia 4 października 2019 r. ⁽³⁾, ze zm. ⁽⁴⁾, na okres od 1 marca 2021 r. do 31 sierpnia 2022 r. oraz o następującym przydziale sędziów do izb:

Pierwsza izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

H. Kanninen, prezes izby, M. Jaeger, N. Półtorak, O. Porchia i M. Stancu, sędziowie.

Pierwsza izba, w składzie trzech sędziów:

H. Kanninen, prezes izby;

Konfiguracja A: M. Jaeger i N. Półtorak; sędziowie;

Konfiguracja B: M. Jaeger i O. Porchia; sędziowie;

Konfiguracja C: M. Jaeger i M. Stancu; sędziowie;

Konfiguracja D: N. Półtorak i O. Porchia; sędzie;

Konfiguracja E: N. Półtorak i M. Stancu; sędzie;

Konfiguracja F: O. Porchia i M. Stancu; sędzie.

Druga izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

V. Tomljenović, prezes izby, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl, I. Nömm i G. Steinfatt, sędziowie.

Druga izba, w składzie trzech sędziów:

V. Tomljenović, prezes izby;

Konfiguracja A: F. Schalin i P. Škvařilová-Pelzl, sędziowie;

Konfiguracja B: F. Schalin i I. Nömm, sędziowie;

Konfiguracja C: P. Škvařilová-Pelzl i I. Nömm, sędziowie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 372 z 4.11.2019, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 68 z 2.3.2020, s. 2, Dz.U. C 114 z 6.4.2020, s. 2 i Dz.U. C 371 z 3.11.2020, s. 2.

⁽³⁾ Dz.U. C 372 z 4.11.2019, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 68 z 2.3.2020, s. 2, Dz.U. C 114 z 6.4.2020, s. 2 i Dz.U. C 371 z 3.11.2020, s. 2.

Trzecia izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

A.M. Collins, prezes izby, V. Kreuschitz, Z. Csehi, G. De Baere i G. Steinfatt, sędziowie.

Trzecia izba, w składzie trzech sędziów:

A.M. Collins, prezes izby;

Konfiguracja A: V. Kreuschitz i Z. Csehi, sędziowie;

Konfiguracja B: V. Kreuschitz i G. De Baere, sędziowie;

Konfiguracja C: V. Kreuschitz i G. Steinfatt, sędziowie;

Konfiguracja D: Z. Csehi i G. De Baere, sędziowie;

Konfiguracja E: Z. Csehi i G. Steinfatt, sędziowie;

Konfiguracja F: G. De Baere i G. Steinfatt, sędziowie.

Czwarta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

S. Gervasoni, prezes izby, L. Madise, P. Nihoul, R. Frenedo i J. Martín y Pérez de Nanclares, sędziowie.

Czwarta izba, w składzie trzech sędziów:

S. Gervasoni, prezes izby;

Konfiguracja A: L. Madise i P. Nihoul, sędziowie;

Konfiguracja B: L. Madise i R. Frenedo, sędziowie;

Konfiguracja C: L. Madise i J. Martín y Pérez de Nanclares, sędziowie;

Konfiguracja D: P. Nihoul i R. Frenedo, sędziowie;

Konfiguracja E: P. Nihoul i J. Martín y Pérez de Nanclares, sędziowie;

Konfiguracja F: R. Frenedo i J. Martín y Pérez de Nanclares, sędziowie.

Piąta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

D. Spielmann, prezes izby, U. Öberg, O. Spineanu-Matei, R. Mastroianni i R. Norkus, sędziowie.

Piąta izba, w składzie trzech sędziów:

D. Spielmann, prezes izby;

Konfiguracja A: U. Öberg i O. Spineanu-Matei, sędziowie;

Konfiguracja B: U. Öberg i R. Mastroianni, sędziowie;

Konfiguracja C: O. Spineanu-Matei i R. Mastroianni, sędziowie.

Szósta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

A. Marcoulli, prezes izby, S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz, C. Iliopoulos i R. Norkus, sędziowie.

Szósta izba, w składzie trzech sędziów:

A. Marcoulli, prezes izby;

Konfiguracja A: S. Frimodt Nielsen i J. Schwarcz, sędziowie;

Konfiguracja B: S. Frimodt Nielsen i C. Iliopoulos, sędziowie;

Konfiguracja C: S. Frimodt Nielsen i R. Norkus, sędziowie;

Konfiguracja D: J. Schwarcz i C. Iliopoulos, sędziowie;

Konfiguracja E: J. Schwarcz i R. Norkus, sędziowie;

Konfiguracja F: C. Iliopoulos i R. Norkus, sędziowie.

Siódma izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

R. da Silva Passos, prezes izby, V. Valančius, I. Reine, L. Truchot i M. Sampol Pucurull, sędziowie.

Siódma izba, w składzie trzech sędziów:

R. da Silva Passos, prezes izby;

Konfiguracja A: V. Valančius i I. Reine, sędziowie;

Konfiguracja B: V. Valančius i L. Truchot, sędziowie;

Konfiguracja C: V. Valančius i M. Sampol Pucurull, sędziowie;

Konfiguracja D: I. Reine i L. Truchot, sędziowie;

Konfiguracja E: I. Reine i M. Sampol Pucurull, sędziowie;

Konfiguracja F: L. Truchot i M. Sampol Pucurull, sędziowie.

Ósma izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

J. Svenningsen, prezes izby, R. Barents, C. Mac Eochaidh, T.R. Pynnä i J.C. Laitenberger, sędziowie.

Ósma izba, w składzie trzech sędziów:

J. Svenningsen, prezes izby;

Konfiguracja A: R. Barents i C. Mac Eochaidh, sędziowie;

Konfiguracja B: R. Barents i T.R. Pynnä, sędziowie;

Konfiguracja C: R. Barents i J.C. Laitenberger, sędziowie;

Konfiguracja D: C. Mac Eochaidh i T.R. Pynnä, sędziowie;

Konfiguracja E: C. Mac Eochaidh i J.C. Laitenberger, sędziowie;

Konfiguracja F: T.R. Pynnä i J.C. Laitenberger, sędziowie.

Dziewiąta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

M.J. Costeira, prezes izby, D. Gratsias, M. Kancheva, B. Berke i T. Perišin, sędziowie.

Dziewiąta izba, w składzie trzech sędziów:

M.J. Costeira, prezes izby;

Konfiguracja A: D. Gratsias i M. Kancheva, sędziowie;

Konfiguracja B: D. Gratsias i B. Berke, sędziowie;

Konfiguracja C: D. Gratsias i T. Perišin, sędziowie;

Konfiguracja D: M. Kancheva i B. Berke, sędziowie;

Konfiguracja E: M. Kancheva i T. Perišin, sędziowie;

Konfiguracja F: B. Berke i T. Perišin, sędziowie.

Dziesiąta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

A. Kornezov, prezes izby, E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk, G. Hesse i D. Petrлік, sędziowie.

Dziesiąta izba, w składzie trzech sędziów:

A. Kornezov, prezes izby;

Konfiguracja A: E. Buttigieg i K. Kowalik-Bańczyk, sędziowie;

Konfiguracja B: E. Buttigieg i G. Hesse, sędziowie;

Konfiguracja C: E. Buttigieg i D. Petrлік, sędziowie;

Konfiguracja D: K. Kowalik-Bańczyk i M. Hesse, sędziowie;

Konfiguracja E: K. Kowalik-Bańczyk i D. Petrлік, sędziowie;

Konfiguracja F: M. Hesse i D. Petrлік, sędziowie.

Druga izba złożona z czterech sędziów będzie powiększana w drodze dołączenia piątego sędziego, z trzeciej izby. Piąta izba złożona z czterech sędziów będzie powiększana w drodze dołączenia piątego sędziego, z szóstej izby. Piątego sędziego wyznacza się na podstawie porządku odwrotnego w stosunku do tego określonego w art. 8 regulaminu postępowania na okres do 31 sierpnia 2022 r.

Sąd podtrzymuje swą decyzję z dnia 4 października 2019 r., zgodnie z którą izby pierwsza, czwarta, siódma i ósma rozpoznają sprawy wniesione na podstawie art. 270 TFUE oraz, w stosownym przypadku, art. 50a Protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zaś izby druga, trzecia, piąta, szósta, dziewiąta i dziesiąta rozpoznają sprawy dotyczące prawa własności intelektualnej, o których mowa w tytule IV regulaminu postępowania.

Ponadto sąd zdecydował, iż:

- prezes i wiceprezes nie są przydzieleni na stałe do izby,
- w każdym roku sądowym wiceprezes zasiada w każdej z dziesięciu izb rozpoznających sprawy w składzie pięciu sędziów w jednej sprawie, w następującej kolejności:
 - pierwsza sprawa przekazana decyzją Sądu powiększonej konfiguracji rozpoznającej sprawę w składzie pięciu sędziów pierwszej izby, drugiej izby, trzeciej izby, czwartej izby oraz piątej izby,
 - trzecia sprawa przekazana decyzją Sądu powiększonej konfiguracji rozpoznającej sprawę w składzie pięciu sędziów szóstej izby, siódmej izby, ósmej izby, dziewiątej izby i dziesiątej izby.

Gdy izba, w której zasiada wiceprezes, złożona jest:

- z pięciu sędziów, wówczas skład powiększony złożony jest z wiceprezesa, sędziów konfiguracji trzyosobowej, do której sprawa początkowo wpłynęła, oraz jednego z pozostałych sędziów danej izby, wyznaczanego na podstawie porządku odwrotnego w stosunku do tego określonego w art. 8 regulaminu postępowania,
 - z czterech sędziów, wówczas skład powiększony złożony jest z wiceprezesa, sędziów konfiguracji trzyosobowej, do której sprawa początkowo wpłynęła, oraz czwartego sędziego danej izby.
-

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 3 lutego 2021 r. – Komisja Europejska / Węgry

(Sprawa C-637/18) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko – Dyrektywa 2008/50/WE – Jakość powietrza – Artykuł 13 ust. 1 i załącznik XI – Systematyczne i trwałe przekraczanie dopuszczalnych wartości ustalonych dla pyłu zawieszonego (PM10) na niektórych obszarach Węgier – Artykuł 23 ust. 1 – Załącznik XV – „Jak najkrótszy” okres przekraczania – Stosowne środki]

(2021/C 110/03)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Petersen, K. Talabér-Ritz i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry (przedstawiciele: M. Z. Fehér i A. Pokoraczki, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Węgry

- poprzez systematyczne i trwałe przekraczanie dziennych dopuszczalnych wartości ustalonych dla koncentracji pyłu zawieszonego PM10, po pierwsze, w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do końca 2017 r. na obszarze – HU0001 – region Budapesztu, oraz na obszarze HU0008 – dolina Sajó, po drugie, w okresie od dnia 11 czerwca 2011 r. do końca 2017 r. (za wyjątkiem 2014 r.) na obszarze HU0006 – region Peczu, uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy postanowień art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy, i
- poprzez brak przyjęcia od dnia 11 czerwca 2010 r. stosowanych środków w celu zagwarantowania przestrzegania dziennych dopuszczalnych wartości ustalonych dla koncentracji pyłu zawieszonego PM10 w tych obszarach, uchybiły zobowiązaniom nałożonym na nie w samym art. 23 ust. 1 dyrektywy 2008/50 oraz w związku z załącznikiem XV sekcją A do tej dyrektywy, a w szczególności, zobowiązaniu przewidzianemu w art. 23 ust. 1 akapit drugi wspomnianej dyrektywy, polegającemu na tym, aby okres przekraczania dopuszczalnych wartości był jak najkrótszy.

2) Węgry zostają obciążone kosztami.

(¹) Dz.U. C 427 z 26.11.2018.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Federazione Italiana Giuoco Calcio (FIGC), Consorzio Ge.Se.Av. S. c. arl / De Vellis Servizi Globali Srl

(Sprawy połączone C-155/19 i C-156/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Procedura udzielenia zamówienia publicznego – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 2 ust. 1 pkt 4 – Instytucja zamawiająca – Podmioty prawa publicznego – Pojęcie – Krajowa federacja sportowa – Zaspokajanie potrzeb w interesie ogólnym – Nadzór nad zarządzaniem federacją przez podmiot prawa publicznego]

(2021/C 110/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Federazione Italiana Giuoco Calcio (FIGC), Consorzio Ge.Se.Av. S. c. arl

Strona przeciwna: De Vellis Servizi Globali Srl

przy udziale: Consorzio Ge.Se.Av. S. c. arl, Comitato Olimpico Nazionale Italiano (CONI), Federazione Italiana Giuoco Calcio (FIGC)

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 pkt 4 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE należy interpretować w ten sposób, że można uznać, iż podmiot, któremu powierzono zadania publiczne zdefiniowane w sposób wyczerpujący przez prawo krajowe, został utworzony w szczególnym celu zaspokajania potrzeb w interesie ogólnym, które nie mają charakteru przemysłowego ani handlowego w rozumieniu tego przepisu, nawet jeśli został on utworzony nie w formie organu administracji publicznej, lecz w formie stowarzyszenia podlegającego przepisom prawa prywatnego, a niektóre rodzaje jego działalności, w stosunku do których posiada on zdolność samofinansowania, nie mają charakteru publicznego.
- 2) Drugą część alternatywy przewidzianej w art. 2 ust. 1 pkt 4 lit. c) dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy krajowa federacja sportowa posiada na mocy prawa krajowego autonomię w zarządzaniu, zarządzanie tą federacją można uznać za podlegające kontroli organu administracji publicznej tylko wtedy, gdy z analizy wszystkich uprawnień, jakimi dysponuje ten organ wobec wspomnianej federacji, wynika, że istnieje aktywna kontrola zarządzania, która faktycznie podważa ową autonomię do tego stopnia, iż umożliwia wspomnianemu organowi wywieranie wpływu na decyzje tej federacji w dziedzinie zamówień publicznych. Okoliczność, że poszczególne krajowe federacje sportowe wywierają wpływ na działalność danego organu administracji publicznej ze względu na ich większościowy udział w kolegialnych organach doradczych tego organu administracji, ma znaczenie tylko wtedy, gdy można wykazać, że każda z tych federacji rozpatrywana z osobna jest w stanie wywierać znaczący wpływ na kontrolę publiczną sprawowaną przez ten organ w stosunku do niej z tym skutkiem, że kontrola ta zostaje zneutralizowana i w ten sposób taka krajowa federacja sportowa przejmuje nadzór nad swoim zarządem, i to niezależnie od wpływu innych krajowych federacji sportowych znajdujących się w analogicznej sytuacji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 206 z 17.6.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 4 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – eurocylinder systems AG / Hauptzollamt Hamburg

(Sprawa C-324/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka handlowa – Cła antydumpingowe – Rozporządzenie (WE) nr 384/96 – Artykuł 3 ust. 9 – Zagrożenie wystąpienia znacznej szkody – Czynniki – Artykuł 9 ust. 4 – Rozporządzenie (WE) nr 926/2009 – Przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej – Nieważność]

(2021/C 110/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: eurocylinder systems AG

Druga strona postępowania: Hauptzollamt Hamburg

Sentencja

Rozporządzenie Rady (WE) nr 926/2009 z dnia 24 września 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej jest nieważne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 255 z 29.7.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale – Włochy) – DB / Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

(Sprawa C-481/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Dyrektywa 2003/6/WE – Artykuł 14 ust. 3 – Rozporządzenie (UE) nr 596/2014 – Artykuł 30 ust. 1 lit. b) – Nadużycia na rynku – Sankcje administracyjne o charakterze karnym – Brak współpracy z właściwymi organami – Artykuły 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do milczenia i nieprzyczyniania się do obciążania samego siebie]

(2021/C 110/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte costituzionale

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: DB

Druga strona postępowania kasacyjnego: Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

przy udziale: Presidente del Consiglio dei ministri

Sentencja

Artykuł 14 ust. 3 dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) i art. 30 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylającego dyrektywę 2003/6 i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE, w związku z art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one państwom członkowskim na niekaranie osoby fizycznej, która w ramach dochodzenia prowadzonego przeciwko niej przez właściwy organ na podstawie tej dyrektywy lub tego rozporządzenia odmawia udzielenia temu organowi odpowiedzi, które mogą prowadzić do pociągnięcia jej do odpowiedzialności za czyn niedozwolony zagrożony sankcjami administracyjnymi mającymi charakter karny lub odpowiedzialności karnej.

(¹) Dz.U. C 357 z 21.10.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart – Niemcy) – Fussl Modestraße Mayr GmbH / SevenOne Media GmbH, ProSiebenSat.1 TV Deutschland GmbH, ProSiebenSat.1 Media SE

(Sprawa C-555/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2010/13/UE – Świadczenie audiowizualnych usług medialnych – Artykuł 4 ust. 1 – Swoboda świadczenia usług – Równość traktowania – Artykuł 56 TFUE – Artykuły 11 i 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Handlowy przekaz audiowizualny – Uregulowanie krajowe zakazujące nadawcom telewizyjnym umieszczania w ich programach o zasięgu ogólnokrajowym reklamy telewizyjnej, której rozpowszechnianie ma zasięg wyłącznie regionalny]

(2021/C 110/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Fussl Modestraße Mayr GmbH

Strona pozwana: SevenOne Media GmbH, ProSiebenSat.1 TV Deutschland GmbH, ProSiebenSat.1 Media SE

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych) oraz art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania krajowego, które zakazuje nadawcom telewizyjnym umieszczania w ich programach o zasięgu ogólnokrajowym reklam telewizyjnych, których rozpowszechnianie ma zasięg wyłącznie regionalny.

Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu takiego uregulowania krajowego, pod warunkiem że jest ono odpowiednie do zagwarantowania realizacji założonego w nim celu w postaci ochrony pluralizmu mediów na szczeblu regionalnym i lokalnym oraz nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu – czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

Artykuł 20 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu takiego uregulowania krajowego, pod warunkiem że nie prowadzi ono do nierównego traktowania między ogólnokrajowymi nadawcami telewizyjnymi a podmiotami oferującymi reklamę w Internecie w odniesieniu do rozpowszechniania reklamy na szczeblu regionalnym, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 357 z 21.10.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 4 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Włochy) – Azienda Agricola Ambrosi Nicola Giuseppe i in. / Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Ministero delle Politiche Agricole e Forestali

(Sprawa C-640/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Wspólna organizacja rynków – Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 – Kwoty mleczne – Opłaty z tytułu nadwyżek – Mleko przeznaczone do produkcji serów o chronionej nazwie pochodzenia (ChNP) na wywóz do krajów trzecich – Wyłączenie – Artykuł 32 lit. a), art. 39 ust. 1 i ust. 2 lit. a), art. 40 ust. 2 i art. 41 lit. b) TFUE – Zasady proporcjonalności i niedyskryminacji – Ważność]

(2021/C 110/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Azienda Agricola Ambrosi Nicola Giuseppe, Azienda Agricola Castagna Giovanni, Soc. Azienda Agricola Castellani Enio, Nereo e Giuliano Ss, Azienda Agricola De Fanti Maria Teresa, Azienda Agricola Giacomazzi Vilmare, Soc. Azienda Agricola Iseo di Lunardi Giampaolo e Silvano Ss, Soc. Azienda Agricola Mastrolat di Mastrotto Franco e Luca Ss, Azienda Agricola Righetti Michele e Damiano, Azienda Agricola Scandola Stefano e Gianni, Azienda Agricola Tadiello Roberto, Azienda Agricola Turazza Mario, Azienda Agricola Zuin Tiziano, 2 B Società Agricola Srl, Azienda Agricola Fracasso Claudio, Azienda Agricola Pozzan Mirko

Strona pozwana: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Ministero delle Politiche Agricole e Forestali

Sentencja

- 1) Artykuły 55, 65 i 78 rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 248/2008 z dnia 17 marca 2008 r. należy interpretować w ten sposób, że nie wykluczają one z obliczania kwot krajowych na produkcję mleka i innych przetworów mlecznych oraz opłat z tytułu nadwyżek ilości mleka przeznaczonych na produkcję serów o chronionej nazwie pochodzenia na wywóz do państw trzecich.
- 2) Analiza trzeciego pytania prejudycjalnego nie wykazała żadnego czynnika, który mógłby wpłynąć na ważność art. 55, 65 i 78 rozporządzenia nr 1234/2007, zmienionego rozporządzeniem nr 248/2008.

(¹) Dz.U. C 399 z 25.11.2019.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 4 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) – Zjednoczone Królestwo) – JCM Europe (UK) Ltd / Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-760/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja taryfowa – Pozycje 8472 i 9031 – Akceptor banknotów i kasety na banknoty – Urządzenie przeznaczone do wbudowania w urządzenie bazowe i podłączenia do zewnętrznego kontrolera hosta – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/1760 – Ważność]

(2021/C 110/09)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JCM Europe (UK) Ltd

Strona przeciwna: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Sentencja

Badanie przedłożonych pytań nie ujawniło żadnego elementu mogącego wpłynąć na ważność rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/1760 z dnia 28 września 2016 r. dotyczącego klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 20.1.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 4 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – DQ / Ministre de la Transition écologique et solidaire, Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Sprawa C-903/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Służba publiczna – Przeniesienie uprawnień emerytalnych – Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej – Artykuł 11 załącznika VIII – Urzędnicy i członkowie personelu tymczasowego powracający do służby w administracji krajowej, w której byli wcześniej zatrudnieni, po okresie pozostawania w tymczasowym stanie spoczynku i pełnienia funkcji w instytucji Unii]

(2021/C 110/10)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DQ

Druga strona postępowania: Ministre de la Transition écologique et solidaire, Ministre de l'Action et des Comptes publics

Sentencja

Artykuł 11 ust. 1 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że o przeniesienie ekwiwalentu aktuarialnego uprawnień emerytalnych mogą występować zarówno urzędnicy i członkowie personelu kontraktowego, którzy po raz pierwszy podejmują służbę w administracji krajowej po tym, jak byli zatrudnieni w instytucji Unii, jak i ci, którzy powracają do tej służby po okresie zatrudnienia w takiej instytucji, podczas którego to okresu pozostawali w tymczasowym stanie spoczynku lub na urlopie z przyczyn osobistych.

(¹) Dz.U. C 61 z 24.2.2020.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 3 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Stichting Waternet / MG

(Sprawa C-922/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 97/7/WE – Artykuł 9 – Dyrektywa 2011/83/UE – Artykuł 27 – Dyrektywa 2005/29/WE – Artykuł 5 ust. 5 – Załącznik I pkt 29 – Nieuczciwe praktyki handlowe – Pojęcie „dostawy niezamówionej” – Dystrybucja wody pitnej]

(2021/C 110/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stichting Waternet

Strona przeciwna: MG

Sentencja

- 1) Artykuł 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/7/WE z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość, art. 27 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/44/WE oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 97/7/WE w związku z art. 5 ust. 5 i pkt 29 załącznika I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/29/WE z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady nie regulują kwestii zawierania umów. Do sądu odsyłającego należy zatem dokonanie zgodnie z przepisami krajowymi oceny, czy umowa może zostać uznana za zawartą pomiędzy przedsiębiorstwem dostarczającym wodę pitną a konsumentem w sytuacji braku wyraźnej zgody tego ostatniego.
- 2) Pojęcie „dostawy niezamówionej” w rozumieniu pkt 29 załącznika I do dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że – z zastrzeżeniem weryfikacji, jakich powinien dokonać sąd odsyłający – nie obejmuje ono praktyki handlowej przedsiębiorstwa dostarczającego wodę pitną, polegającej na utrzymywaniu przyłączenia do publicznej sieci dystrybucji wody pitnej na etapie, gdy konsument wprowadza się do uprzednio zamieszkanego mieszkania, w sytuacji gdy konsument ten nie ma możliwości dokonania wyboru dostawcy owej usługi, dostawca usługi fakturuje opłaty mające pokryć poniesione koszty, przejrzyste, niedyskryminacyjne i proporcjonalne do zużycia wody, a ów konsument wie, że mieszkanie jest przyłączone do publicznej sieci dystrybucji wody pitnej i że dostawa wody jest odpłatna.

(¹) Dz.U. C 103 z 30.3.2020.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 3 lutego 2021 r. wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Rottendorf Pharma GmbH / Hauptzollamt Bielefeld

(Sprawa C-92/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Wspólnotowy kodeks celny – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Artykuł 239 ust. 1 tiret drugie – Zwrot należności celnych pobranych zgodnie z prawem – Szczególna sytuacja – Wydanie zezwolenia na dopuszczenie do obrotu – Unieważnienie pozwolenia i wydanie pozwolenia na korzystanie z uszlachetniania czynnego z mocą wsteczną – Powrotny wywóz towarów poza terytorium Unii Europejskiej – Brak przedstawienia towarów organom celnym]

(2021/C 110/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rottendorf Pharma GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Bielefeld

Sentencja

Artykuł 239 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że z jednej strony podmiot gospodarczy może żądać zwrotu uiszczonych przez siebie należności celnych jedynie wówczas, gdy znajduje się w szczególnej sytuacji i nie dopuścił się rażącego niedbalstwa lub czynu o znamionach oszustwa, a z drugiej strony, że okoliczność, iż dane towary zostały powrotnie wywiezione do państwa trzeciego, nie będąc wprowadzonymi do obrotu gospodarczego Unii Europejskiej, nie jest wystarczającą podstawą ustalenia, że ów podmiot gospodarczy znajdował się w takiej szczególnej sytuacji. Ten sam wniosek znajduje zastosowanie, jeżeli zachowanie, które było podstawą zastosowania danych należności celnych, było spowodowane błędem w informacjach zawartych w systemie informatycznym tego podmiotu gospodarczego, o ile błędu tego można było uniknąć, gdyby ów podmiot gospodarczy uwzględnił warunki zawarte w udzielonym mu pozwoleniu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 201 15.6.2020.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawach połączonych T-515/13 RENV i T-719/13 RENV, Królestwo Hiszpanii/Komisja Europejska, wniesione w dniu 1 grudnia 2020 r. przez Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-649/20 P)

(2021/C 110/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: S. Centeno Huerta i S. Jiménez García, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 września 2020 r., Królestwo Hiszpanii i in./Komisja wydanego w sprawach połączonych T-515/13 RENV i T-719/13 RENV, EU:T:2020:434.

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2014/200/UE z dnia 17 lipca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.21233 C/11 (ex NN/11, ex CP 137/06) wdrożonej przez Hiszpanię – System podatkowy stosowany do niektórych umów leasingu finansowego, zwany również hiszpańskim systemem leasingu finansowego ⁽¹⁾.
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył art. 47 Karty [praw podstawowych Unii Europejskiej] w związku z art. 256 TFUE poprzez brak uzasadnienia w odniesieniu do analizy selektywności, o której mowa w art. 107 ust. 1 TFUE i zasad odzyskania pomocy.
2. Sąd naruszył prawo przy wykładni art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do selektywności środka.
3. Sąd naruszył prawo przy wykładni i stosowaniu zasad uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa w ramach kontroli pomocy, o której mowa w art. 108 TFUE poprzez swą metodę analizy i poprzez pozbawienie skuteczności obydwu zasad.
4. Sąd naruszył prawo przy wykładni i stosowaniu zasad stosowanych do odzyskania pomocy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 144, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawie T-515/13 RENV i T-719/13 RENV, Królestwo Hiszpanii / Komisja, wniesione w dniu 3 grudnia 2020 r. przez Lico Leasing, S.A.U i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A.

(Sprawa C-658/20 P)

(2021/C 110/14)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Lico Leasing, S.A.U i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A. (przedstawiciele: adwokaci J.M. Rodríguez Cárcamo i M.A. Sánchez)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Bankia, S.A. i in. i Aluminios Cortizo, S.A.

Żądania wnoszących odwołanie

Lico Leasing, S.A.U., Establecimiento Financiero de Crédito („LICO”) i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A. („PYMAR”) wnoszą do Trybunału o:

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 września 2020 r., Hiszpania i in./Komisja, (T-515/13 RENV i T-719/13 RENV, EU:T:2020:434);
- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2014/200/UE z dnia 17 lipca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.21233 C/11 (ex NN/11, ex CP 137/06) wdrożonej przez Hiszpanię – System podatkowy stosowany do niektórych umów leasingu finansowego, zwany również hiszpańskim systemem leasingu finansowego (Dz.U. 2014, L 114, s. 1) lub ewentualnie stwierdzenie nieważności nakazu odzyskania pomocy oraz
- Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami poniesionymi przez LICO i PYMAR w niniejszym postępowaniu odwoławczym i w postępowaniu po przekazaniu sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania (T-719/13 RENV), w postępowaniu odwoławczym (C-128/16 P) i w pierwotnym postępowaniu w pierwszej instancji (T-719/13).

Zarzuty i główne argumenty

PIERWSZY ZARZUT ODWOŁANIA: ISTOTNE BŁĘDY W ZAKRESIE KWALIFIKACJI OKOLICZNOŚCI FAKTYCZNYCH I W ZAKRESIE UZASANIENIA PRZY STOSOWANIU ART. 107 UST. 1 TFUE

LICO i PYMAR zarzucają Sądowi, że przy wykładni art. 107 ust. 1 TFUE dopuścił się następujących naruszeń prawa, zarówno istotnych, jak i w zakresie kwalifikacji okoliczności faktycznych:

- (i) Naruszenie prawa przy sprawdzaniu systemu odniesienia ze względu na to, że Komisja nie wskazała ani w decyzji, ani przed Sądem, jaki jest system odniesienia hiszpańskiego systemu leasingu podatkowego, zwanego dalej „SLP”, ani rozpatrywany jako całość, ani wobec poszczególnych tworzących go środków indywidualnych.
- (ii) Naruszenia prawa w zakresie kwalifikacji prawnej zezwolenia administracyjnego wcześniejszej amortyzacji: (a) błąd poprzez uznanie, że istnienie procedury dotyczącej zezwolenia nieuchronnie oznacza, że środek jest selektywny, bez potrzeby przeprowadzenia trzyetapowego badania wymaganego w orzecznictwie Trybunału, (b) błąd w kwalifikacji zezwolenia na wcześniejszą amortyzację jako uprawnień dyskrecjonalnych umożliwiających zrealizować cele niezwiązane z systemem podatkowym i (c) błąd w ocenie, zgodnie z którą selektywność jednego ze środków umożliwiających skorzystanie z SLP rozpatrywanego jako całość (zezwoenie na wcześniejszą amortyzację) pozwala uznać, że sporny system rozpatrywany jako całość był selektywny.
- (iii) Brak uzasadnienia w odniesieniu do porównania sytuacji faktycznych i prawnych, w jakich znajdowały się przedsiębiorstwa, których dotyczył badany środek.

DRUGI ZARZUT ODWOŁANIA: PRZEINACZENIE I BŁĄD W ZAKRESIE KWALIFIKACJI OKOLICZNOŚCI FAKTYCZNYCH W ZWIĄZKU Z PISMEM KOMISARZ KIERUJĄCEJ DG „KONKURENCJA” ODNOŚNIE DO ZASADY OCHRONY UZASADIONYCH OCZEKIWAŃ

LICO i PYMAR zarzucają Sądowi, że przeinaczył on treść pisma komisarz kierującej DG „Konkurencja” i niewłaściwie zakwalifikował jego treść, gdy uznał, iż w piśmie nie udzielono dokładnych, bezwarunkowych i spójnych zapewnień, które mogłyby wzbudzić uzasadnione oczekiwania.

TRZECI ZARZUT ODWOŁANIA: BŁĄD W ZAKRESIE KWALIFIKACJI OKOLICZNOŚCI FAKTYCZNYCH PRZY STOSOWANIU I WYKŁADNI ZASADY PEWNOŚCI PRAWA

LICO i PYMAR zarzucają Sądowi, że, nawet jeśli nie przeinaczył on treści pisma komisarz kierującej DG „Konkurencja” do celów stosowania zasady uzasadnionych oczekiwań, to przy badaniu zarzutu dotyczącego zasady pewności prawa błędnie zakwalifikował tę okoliczność faktyczną, jak i decyzję w sprawie francuskich podatkowych ugrupowań interesów gospodarczych (zwane dalej „UIG”), co doprowadziło Sąd do dokonania błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania wspomnianej zasady.

CZWARTY ZARZUT ODWOŁANIA: NARUSZENIE PRAWA W ODNIESIENIU DO ZASAD STOSOWANYCH DO ODZYSKANIA POMOCY

LICO i PYMAR zarzucają Sądowi, że naruszył on prawo w odniesieniu do zasad stosowanych do odzyskania pomocy, (i) ponieważ okoliczność, iż przedsiębiorstwa żeglugowe nie zostały uznane za beneficjentów pomocy, nie pozwala uznać, że UIG i inwestorzy rzeczywiście skorzystali z całości pomocy, jeżeli zostało dowiedzione, że tak nie było oraz (ii) ponieważ, o ile w celu ustalenia istnienia pomocy państwa nie trzeba uwzględniać zastosowanej techniki, a jedynie skutki środka, o tyle podobnie w dziedzinie odzyskiwania pomocy należy brać pod uwagę skutki a nie zastosowaną technikę, co oznacza, że nie jest słuszne, iż we francuskim przypadku zostały odliczone kwoty przekazane użytkownikom, a takie same kwoty nie są odliczane w hiszpańskim przypadku, chociaż praktyczne skutki w dwóch przypadkach są identyczne.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawie T-515/13 RENV i T-719/13 RENV, Królestwo Hiszpanii i in. / Komisja, wniesione w dniu 3 grudnia 2020 r. przez Bankia S.A., Asociación Española de Banca, Unicaja Banco, SA, Liberbank, S.A., Banco de Sabadell, S.A., Banco Gallego S.A., Catalunya Banc, S.A., Banco de Santanader, S.A., Santander Investment, S.A., Naviera Séneca, A.I.E. Caixabank, S.A., Industria de Diseño Textil, S.A., Naviera Nebulosa de Omega, A.I.E., Banco Mare Nostrum, S.A., Abanca Corporación Bancaria, S.A., Ibercaja Banco, S.A., Banco Grupo Cajatres, S.A.U., Naviera Bósforo, A.I.E., Joyería Tous, S.A., Corporación Alimentaria Guissona, S.A., Naviera Muriola, A.I.E., Poal Investments XXI, S.L., Poal Investments XXII, S.L., Naviera Cabo Vilaboa C-1658, A.I.E., Naviera Cabo Domaio, C-1659, A.I.E., Caamaño Sistemas Metálicos, S.L., Blumaq, S.A., Grupo Ibérica de Congelados, S.A., RNB, S.L., Inversiones Antaviana, S.L., Banco de Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria, S.A.U., Banco de Albacete, S.A., Bodegas Muga, S.L. i Aluminios Cortizo, S.A.U.

(Sprawa C-662/20 P)

(2021/C 110/15)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Bankia S.A., Asociación Española de Banca, Unicaja Banco, SA, Liberbank, S.A., Banco de Sabadell, S.A., Banco Gallego S.A., Catalunya Banc, S.A., Banco de Santanader, S.A., Santander Investment, S.A., Naviera Séneca, A.I.E. Caixabank, S.A., Industria de Diseño Textil, S.A., Naviera Nebulosa de Omega, A.I.E., Banco Mare Nostrum, S.A., Abanca Corporación Bancaria, S.A., Ibercaja Banco, S.A., Banco Grupo Cajatres, S.A.U., Naviera Bósforo, A.I.E., Joyería Tous, S.A., Corporación Alimentaria Guissona, S.A., Naviera Muriola, A.I.E., Poal Investments XXI, S.L., Poal Investments XXII, S.L., Naviera Cabo Vilaboa C-1658, A.I.E., Naviera Cabo Domaio, C-1659, A.I.E., Caamaño Sistemas Metálicos, S.L., Blumaq, S.A., Grupo Ibérica de Congelados, S.A., RNB, S.L., Inversiones Antaviana, S.L., Banco de Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria, S.A.U., Banco de Albacete, S.A., Bodegas Muga, S.L., y Aluminios Cortizo, S.A.U. (przedstawiciele: adwokaci J.L. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Lico Leasing, S.A.U i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A.

Żądania wnoszących odwołanie

- Stwierdzenie, że zarzuty podniesione w niniejszym odwołaniu są dopuszczalne i zasadne.
- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 września 2020 r. w sprawach połączonych T-515/13 RENV i T-719/13 RENV, Królestwo Hiszpanii i in./Komisja (¹).
- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 17 lipca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.21233 C/11 (²) (ex NN/11, ex CP 137/06) wdrożonej przez Hiszpanię – System podatkowy stosowany do niektórych umów leasingu finansowego, zwany również hiszpańskim systemem leasingu finansowego, w szczególności art. 1 ust. 1 tej decyzji w zakresie, w jakim uznano w nim el hiszpański system leasingu finansowego za pomoc państwa i tytułem ewentualnym, art. 4 ust. 1 w zakresie, w jakim nakazano w nim odzyskanie całej pomocy od ugrupowań interesów gospodarczych.
- Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie domagają się uchylenia zaskarżonego wyroku z następujących względów:

Zarzut pierwszy: błędna wykładnia i nieprawidłowe zastosowanie przez Sąd art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do pojęcia selektywności. W szczególności wnoszące odwołanie uważają, że Sąd naruszył prawo w ramach analizy domniemanej „selektywności sektorowej” hiszpańskiego systemu leasingu podatkowego (zastrzeżenie pierwsze). Pośilkowo i na wypadek gdyby Trybunał nie uwzględnił zastrzeżenia pierwszego, wnoszące odwołanie uważają, że Sąd naruszył prawo, dokonując wykładni orzecznictwa sądów Unii w przedmiocie domniemanych uprawnień dyskrecyjnych organów podatkowych (zastrzeżenie drugie)

Zarzut drugi: błędna wykładnia przez Sąd zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Zarzut trzeci: błędna wykładnia przez Sąd zasad stosowanych do odzyskania pomocy.

⁽¹⁾ EU:T:2020:434

⁽²⁾ Dz.U. 2014, L 114, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca do Porto Este – Penafiel – Juízo Trabalho (Portugalia) w dniu 21 grudnia 2020 r. – B / O, P, OP, G, N

(Sprawa C-691/20)

(2021/C 110/16)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca do Porto Este – Penafiel – Juízo Trabalho (Portugalia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: B

Strona pozwana: O, P, OP, G, N

Pytanie prejudycjalne

Czy jest sprzeczne z prawem Unii Europejskiej, w szczególności z art. 18 TFUE, wyłączenie z zakresu stosowania systemu przewidzianego w [...] art. 334 [portugalskiego] kodeksu pracy (Código de Trabalho) przedsiębiorstw mających siedzibę w innym państwie członkowskim, zgodnie z systemem przewidzianym w art. 481 ust. 2 Código das Sociedades Comerciais [portugalskiego kodeksu spółek handlowych]?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 22 grudnia 2020 r. – Fenix International Limited / Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs

(Sprawa C-695/20)

(2021/C 110/17)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fenix International Limited

Strona przeciwna: Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

Czy art. 9a rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011⁽¹⁾ z dnia 15 marca 2011 r., wprowadzony na mocy art. 1 pkt 1 lit. c) rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1042/2013⁽²⁾ z dnia 7 października 2013 r., jest nieważny ze względu na to, że wykracza poza uprawnienia lub obowiązki wykonawcze Rady określone w art. 397 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r., ponieważ stanowi uzupełnienie lub zmianę art. 28 dyrektywy 2006/112/WE⁽³⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2011, L 77, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1042/2013 z dnia 7 października 2013 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 w odniesieniu do miejsca świadczenia usług (Dz.U. 2013, L 284, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 21 grudnia 2020 r. – B. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w W.

(Sprawa C-696/20)

(2021/C 110/18)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: B.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w W.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 41 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ oraz zasada proporcjonalności i neutralności stoją na przeszkodzie zastosowaniu, w sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym, przepisu krajowego w postaci art. 25 ust 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług do transakcji wewnątrzspółnotowego nabycia przez podatnika,

— jeżeli nabycie to zostało już opodatkowane na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki przez nabywców towarów tego podatnika

— przy ustaleniu, że działanie podatnika nie wiązało się z żadnym oszustwem podatkowym, lecz było wynikiem błędnego rozpoznania dostaw w transakcjach łańcuchowych a podanie przez niego polskiego numeru identyfikacyjnego VAT dokonane zostało na potrzeby dostawy krajowej a nie wewnątrzspółnotowej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s.1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice Business and Property Courts of England and Wales (Zjednoczone Królestwo) w dniu 22 grudnia 2020 r. – London Steam-Ship Owners' Mutual Insurance Association Limited / Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-700/20)

(2021/C 110/19)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice Business and Property Courts of England and Wales

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: London Steam-Ship Owners' Mutual Insurance Association Limited

Druga strona postępowania: Królestwo Hiszpanii

Pytania prejudycjalne

- 1) Biorąc pod uwagę charakter kwestii, które sąd krajowy ma obowiązek rozstrzygnąć przed wydaniem orzeczenia powtarzającego treść orzeczenia arbitrażowego, wydawanego na podstawie art. 66 Arbitration Act 1996 (ustawy o arbitrażu z 1996 r.): czy orzeczenie wydane na podstawie tego przepisu może stanowić relewantne dla celów art. 34 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 ⁽¹⁾ „orzeczenie” wydane w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie?
- 2) Czy ze względu na fakt, że orzeczenie powtarzające treść orzeczenia arbitrażowego, takie jak orzeczenie wydane na podstawie art. 66 Arbitration Act 1996 (ustawy o arbitrażu z 1996 r.), jest orzeczeniem, które nie jest objęte przedmiotowym zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 44/2001 z powodu objęcia go zakresem wyjątku dotyczącego sądownictwa polubownego przewidzianego w art. 1 ust. 2 lit. d), takie orzeczenie może stanowić relewantne dla celów art. 34 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 „orzeczenie” wydane w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie?
- 3) Na wypadek gdyby art. 34 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 nie miał zastosowania: w przypadku gdyby uznanie i wykonanie orzeczenia innego państwa członkowskiego było sprzeczne z wewnętrznym porządkiem publicznym [uznającego państwa członkowskiego] ze względu na to, że narusza ono zasadę powagi rzeczy osądzonej (res iudicata) ze względu na istnienie wcześniejszego orzeczenia sądu polubownego lub wcześniejszego orzeczenia powtarzającego treść orzeczenia arbitrażowego, wydanych przez sąd państwa członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie, czy dopuszczalne jest powołanie się na art. 34 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 jako na podstawę odmowy uznania lub wykonania, czy też art. 34 ust. 3 i 4 rozporządzenia stanowią wyłączne podstawy, w oparciu o które powaga rzeczy osądzonej (res iudicata) lub brak możliwości pogodzenia z wcześniejszym orzeczeniem mogą doprowadzić do odmowy uznania i wykonania orzeczenia objętego zakresem stosowania rozporządzenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 29 grudnia 2020 r. – Amoena Ltd / The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-706/20)

(2021/C 110/20)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Amoena Ltd

Strona przeciwna: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy słowa „ich” i „one” użyte w pkt 53 wyroku ⁽¹⁾ należy rozumieć jako odnoszące się do biustonoszy, czy protez piersi?

- 2) Czy drugie zdanie pkt 53 wyroku sugeruje konieczność zastosowania innego kryterium kontroli niż to, które zostało wskazane w pkt 51 wyroku Amoena i który opiera się na nocie wyjaśniającej do HS do pozycji 8473, zgodnie z którym biustonosze (tj. potencjalne akcesoria) muszą umożliwić protezom piersi pełnienie funkcji innej niż ta, do której zostały „one” (przypuszczalnie protezy piersi) zaprojektowane, czy też zmierza do zastosowania kryterium kontroli określonego w pkt 51 tego wyroku, które wymaga, aby biustonosze pełniły funkcję związaną z główną funkcją protez piersi?

(¹) Wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., Amoena (C-677/18, EU:C:2019:1142).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 grudnia 2020 r. – Gallaher Limited / The Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

(Sprawa C-707/20)

(2021/C 110/21)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gallaher Limited

Druga strona postępowania: The Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można powołać się na art. 63 TFUE w odniesieniu do przepisów krajowych, takich jak Group Transfer Rules (uregulowania dotyczące transferów w ramach grupy), które mają zastosowanie jedynie do grup spółek?
- 2) Jeśli nawet na art. 63 TFUE nie można się w sposób ogólniejszy powoływać w odniesieniu do Group Transfer Rules (uregulowań dotyczących transferów w ramach grupy), to czy jednak można powołać się na to postanowienie:
 - a) w odniesieniu do przepływów kapitału ze spółki dominującej będącej rezydentem w państwie członkowskim Unii do spółki zależnej będącej rezydentem w Szwajcarii, gdy spółka dominująca posiada 100 % akcji (udziałów) zarówno w spółce zależnej będącej rezydentem w Szwajcarii, jak i w spółce zależnej będącej rezydentem w Zjednoczonym Królestwie, na którą podatek zostaje nałożony?
 - b) w odniesieniu do dokonania przepływu kapitału ze spółki w 100 % zależnej będącej rezydentem w Zjednoczonym Królestwie do spółki w 100 % zależnej będącej rezydentem w Szwajcarii należącej do tej samej spółki dominującej mającej siedzibę w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej, biorąc pod uwagę, że obie te spółki są spółkami siostrzanymi, a nie spółkami znajdującymi się w relacji spółka dominująca – spółka zależna?
- 3) Czy przepisy, takie jak Group Transfer Rules (uregulowania dotyczące transferów w ramach grupy), które nakładają natychmiastowe zobowiązanie podatkowe w przypadku przeniesienia aktywów ze spółki będącej rezydentem w Zjednoczonym Królestwie do spółki siostrzanej będącej rezydentem w Szwajcarii (która nie prowadzi działalności handlowej w Zjednoczonym Królestwie poprzez stały zakład), w sytuacji gdy obie te spółki są spółkami zależnymi należącymi w całości do jednej spółki dominującej będącej rezydentem w innym państwie członkowskim – w okolicznościach, w których takie przeniesienie zostałoby dokonane na zasadzie neutralności podatkowej, gdyby spółka siostrzana również była rezydentem w Zjednoczonym Królestwie (lub prowadziła działalność handlową w Zjednoczonym Królestwie poprzez stały zakład) – stanowią ograniczenie swobody przedsiębiorczości spółki dominującej w rozumieniu art. 49 TFUE lub ewentualnie ograniczenie swobody przepływu kapitału w rozumieniu art. 63 TFUE?
- 4) Jeśli można powołać się na art. 63 TFEU:
 - a) czy przeniesienie marek i związanych z nimi aktywów przez GL na JTISA za wynagrodzeniem, które miało odzwierciedlać wartość rynkową marek, stanowiło przepływ kapitału w rozumieniu art. 63 TFUE?
 - b) czy przepływy kapitału dokonywane przez JTIH do JTISA, jej spółki zależnej będącej rezydentem w Szwajcarii, stanowią inwestycje bezpośrednie w rozumieniu art. 64 TFUE?

- c) zważywszy, że art. 64 TFUE ma zastosowanie jedynie do niektórych rodzajów przepływu kapitału, czy art. 64 TFUE może mieć zastosowanie w okolicznościach, w których przepływy kapitału mogą być zakwalifikowane zarówno jako inwestycje bezpośrednie (o których mowa w art. 64 TFUE), jak i jako inny rodzaj przepływu kapitału niewymieniony w art. 64 TFUE?
- 5) Jeśli ograniczenie miało miejsce i jest bezsporne, że ograniczenie to było co do zasady uzasadnione nadrzędnymi względami interesu publicznego (a mianowicie koniecznością zachowania wyważonego rozdziału kompetencji podatkowych), czy ograniczenie to było konieczne i proporcjonalne w rozumieniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w szczególności w sytuacji gdy dany podatnik zrealizował przychody z tytułu zbycia składnika aktywów równe pełnej wartości rynkowej tego składnika aktywów?
- 6) Jeśli nastąpiło naruszenie swobody przedsiębiorczości lub prawa do swobodnego przepływu kapitału:
- a) czy prawo Unii wymaga, aby interpretować przepisy krajowe lub odstąpić od ich stosowania tak, aby zapewnić GL możliwość odroczenia płatności podatku?
- b) jeśli tak, to czy prawo Unii wymaga, aby interpretować przepisy krajowe lub odstąpić od ich stosowania tak, aby zapewnić GL możliwość odroczenia zapłaty podatku do momentu zbycia aktywów poza podgrupę, której spółką dominującą jest spółka będąca rezydentem w innym państwie członkowskim (tj. „na zasadzie realizacji”), lub czy możliwość zapłaty podatku w ratach (tj. „na zasadzie ratalnej”) może stanowić proporcjonalny środek zaradczy?
- c) jeśli co do zasady możliwość zapłaty podatku w ratach może stanowić proporcjonalny środek zaradczy:
- (i) czy jest tak jedynie w przypadku, gdy prawo krajowe zawierało taką możliwość w momencie zbycia aktywów, czy też jest zgodne z prawem Unii, aby taka możliwość została zapewniona w drodze środka zaradczego po zdarzeniu (mianowicie, aby sąd krajowy zapewnił taką możliwość po zdarzeniu poprzez zastosowanie wykładni zgodnej lub niestosowanie przepisów)?
- (ii) czy prawo Unii wymaga, aby sądy krajowe zapewniły środek zaradczy, który w możliwie najmniejszym stopniu ingeruje w daną swobodę wynikającą z prawa Unii, czy też wystarczy, aby sądy krajowe zapewniły środek zaradczy, który będąc proporcjonalnym, w możliwie najmniejszym stopniu odbiega od obowiązującego prawa krajowego?
- (iii) jaki okres spłaty rat jest konieczny?
- (iv) czy środek zaradczy obejmujący plan ratalny, w którym płatności stają się wymagalne przed datą ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii spornych między stronami, jest sprzeczny z prawem Unii, tj. czy terminy płatności rat muszą być perspektywne?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez County Court at Birkenhead
(Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 grudnia 2020 r. – BT / Seguros Catalana Occidente, EB**

(Sprawa C-708/20)

(2021/C 110/22)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

County Court at Birkenhead

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: BT

Strona pozwana: Seguros Catalana Occidente, EB

Pytania prejudycjalne

- a) Czy art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012⁽¹⁾ przewiduje wymóg, by podstawa roszczenia, na którą powołuje się poszkodowany, wytaczając powództwo przeciwko ubezpieczającemu/ubezpieczonemu, obejmowała sprawę dotyczącą ubezpieczenia?
- b) Jeżeli odpowiedź na pytanie a) jest twierdząca, czy okoliczność, iż powództwo, które poszkodowany zamierza wytoczyć przeciwko ubezpieczającemu/ubezpieczonemu, wynika z tych samych okoliczności faktycznych co powództwo bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi i jest wytoczone w ramach tego samego postępowania, jest wystarczająca, aby uznać, że powództwo poszkodowanego obejmuje sprawę dotyczącą ubezpieczenia, nawet jeżeli podstawa roszczenia poszkodowanego wobec ubezpieczającego/ubezpieczonego nie ma związku z ubezpieczeniem?
- c) Ponadto i pomocniczo – jeżeli odpowiedź na pytanie a) jest twierdząca, to czy okoliczność istnienia sporu między ubezpieczycielem a poszkodowanym co do ważności lub skuteczności polisy ubezpieczeniowej wystarczy, by uzasadnić twierdzenie, iż powództwo poszkodowanego obejmuje sprawę dotyczącą ubezpieczenia?
- d) Jeżeli odpowiedź na pytanie a) jest przecząca, czy wystarczy, by przyzpoznanie ubezpieczającego/ubezpieczonego w ramach powództwa bezpośredniego wytoczonego przeciwko ubezpieczycielowi było dozwolone prawem właściwym dla powództwa bezpośredniego przeciwko ubezpieczycielowi?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Appeal Tribunal for Northern Ireland (sąd apelacyjny dla Północnej Irlandii, Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 grudnia 2020 r. – CG / Department for Communities in Northern Ireland

(Sprawa C-709/20)

(2021/C 110/23)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Appeal Tribunal (Irlandia Północna)

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: CG

Strona przeciwna: Department for Communities in Northern Ireland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 3 lit. c) ppkt (i) Universal Credit Regulations (przepisów w sprawie zasiłku na pokrycie kosztów utrzymania) (Irlandia Północna) z 2016 r. – wprowadzony na mocy Social Security (Income-related Benefits) (Updating and Amendment) (EU Exit) Regulations (przepisami o zabezpieczeniu społecznym, świadczenia związane z dochodem, uaktualnienie i zmiana, wystąpienie z UE) (Irlandia Północna) z 2019 r. – i wyłączający z prawa do zasiłków z zabezpieczenia społecznego obywateli UE mających prawo pobytu w kraju (zezwolenie na pobyt czasowy) (w tym przypadku „wstępny status osoby osiedlonej” zgodnie z załącznikiem UE do przepisów imigracyjnych Zjednoczonego Królestwa), jest bezprawnie dyskryminujący (bezpośrednio lub pośrednio) w rozumieniu art. 18 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz niezgodny ze zobowiązaniami ciążącymi na Zjednoczonym Królestwie na mocy European Communities Act 1972 (ustawy z 1972 r. o Wspólnotach Europejskich)?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i uznania art. 9 ust. 3) lit. c) ppkt (i) przepisów w sprawie zasiłku na pokrycie kosztów utrzymania z 2016 r. (Irlandia Północna) za pośrednio dyskryminujący, czy art. 9 ust. 3) lit. c) ppkt (i) przepisów w sprawie zasiłku na pokrycie kosztów utrzymania z 2016 r. (Irlandia Północna) jest uzasadniony zgodnie z art. 18 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i niezgodny ze zobowiązaniami ciążącymi na Zjednoczonym Królestwie na mocy European Communities Act 1972 (ustawy z 1972 r. o Wspólnotach Europejskich)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça (Portugalia) w dniu 31 grudnia 2020 r. – RTL Television GmbH / Grupo Pestana S.G.P.S, S.A. SALVOR – Sociedade de Investimento Hoteleiro, S.A.

(Sprawa C-716/20)

(2021/C 110/24)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal de Justiça

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: RTL Television GmbH

Strona przeciwna: Grupo Pestana S.G.P.S, S.A. SALVOR – Sociedade de Investimento Hoteleiro, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zawarte w art. 1 ust. 3 dyrektywy Rady 93/83/EWG⁽¹⁾ z dnia 27 września 1993 r. pojęcie „retransmisji drogą kablową” należy interpretować w ten sposób, że poza równoczesnym nadawaniem przez nadawcę programu innego nadawcy obejmuje ono dokonywane równocześnie i w całości drogą kablową publiczne rozpowszechnianie pierwotnego przekazu programów telewizyjnych lub radiowych przeznaczonych do odbioru publicznego (niezależnie od tego, czy to publiczne rozpowszechnianie jest, czy też nie jest dokonywane przez nadawcę)?
- 2) Czy równoczesne rozpowszechnianie programów kanału telewizyjnego nadawanych drogą satelitarną za pośrednictwem różnych odbiorników telewizyjnych zainstalowanych w pokojach hotelowych za pomocą kabla koncentrycznego stanowi retransmisję tych programów w rozumieniu pojęcia, o którym mowa w art. 1 ust. 3 dyrektywy Rady 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r.?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową (Dz.U.1993, L 248, s. 15).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 28 października 2020 r. w sprawie T-594/18, Pharma Mar / Komisja, wniesione w dniu 7 stycznia 2021 przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-6/21 P)

(2021/C 110/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: S. Heimerl, J. Möller, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Pharma Mar, SA, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 28 października 2020 r. w sprawie T-594/18, Pharma Mar/Komisji;

- utrzymanie w mocy decyzji wykonawczej Komisji C(2018) 4831 final z dnia 17 lipca 2018 r. w sprawie odmowy wydania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 726/2004⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady dla „Aplidin – plitidepsin”, produktu leczniczego stosowanego u ludzi i oddalenie skargi;
- tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; oraz
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania przed Trybunałem i Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd naruszył prawo, po pierwsze, dokonując błędnej wykładni i błędnie stosując sekcję 3.2.2. polityki EMA dotyczącej postępowania w sprawie konkurencyjnych interesów z dnia 6 października 2016 r. ⁽²⁾. (zwanej dalej „polityką EMA”). Czyniąc to, Sąd wyszedł z błędnego założenia, że szpital uniwersytecki, w którym zatrudnieni byli dwaj eksperci, jest firmą farmaceutyczną w rozumieniu sekcji 3.2.2. polityki EMA.

Po drugie, Sąd błędnie ocenił rozkład ciężaru dowodu. W szczególności błędne jest założenie, że w celu usunięcia powstałych w ten sposób wątpliwości Komisja powinna była przedstawić dowody na to, że centrum terapii komórkowej jest odrębną jednostką w ramach szpitala uniwersyteckiego, a zatem nie podlega jego kontroli. Wnosząca odwołanie powinna była raczej wykazać, że centrum terapii komórkowej w rzeczywistości podlega kontroli szpitala uniwersyteckiego.

Po trzecie, Sąd naruszył prawo dokonując błędnej wykładni i niewłaściwie stosując sekcję 4.2.1.2 polityki EMA dotyczącej tzw. produktów konkurencyjnych. Z jednej strony Sąd naruszył prawo, uwzględniając działania drugiego biegłego w odniesieniu do niektórych produktów konkurencyjnych, a z drugiej strony błędnie stwierdził, w ramach swojej błędnej oceny dowodów, że na rynku istnieje niewiele, jeśli nie w ogóle, alternatywnych produktów leczniczych do leczenia szpiczaka mnogiego.

Po czwarte, Sąd naruszył prawo nie uznając, że udział drugiego eksperta w Scientific Advisory Group for Oncology nie miał decydującego wpływu na przebieg lub wynik postępowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające unijne procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. 2004, L 136, s. 1).

⁽²⁾ EMA, Polityka Europejskiej Agencji Leków dotycząca postępowania w sprawie konkurencyjnych interesów z dnia 6 października 2016 r., EMA/626261/2014, Rev. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 18 stycznia 2021 r. – Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL), Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) / Ryanair DAC

(Sprawa C-33/21)

(2021/C 110/26)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL), Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

Druga strona postępowania: Ryanair DAC

Pytania prejudycjalne

Czy pojęcie „osoby zatrudnionej w przeważającej mierze na terytorium państwa członkowskiego, w którym zamieszkuje”, zawarte w art. 14 ust. 2 lit. a) ppkt (ii) [rozporządzenia nr 1408/71 ⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym], w obszarze lotnictwa i personelu latającego [rozporządzenie (EWG) nr 3922/91 ⁽²⁾] można interpretować analogicznie do pojęcia, które art. 19 pkt 2 lit. a) [rozporządzenia (WE) nr 44/2001 ⁽³⁾] (w zakresie współpracy sądowej w sprawach cywilnych, sprawach jurysdykcyjnych oraz indywidualnych umów o pracę [rozporządzenie (WE) nr 44/2001]) określa jako „miejsce, w którym pracownik zazwyczaj świadczy pracę”, zgodnie z orzecznictwem TSUE przytoczonym w uzasadnieniu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. 1971, L 149, s. 2).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3922/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. w sprawie harmonizacji wymagań technicznych i procedur administracyjnych w dziedzinie lotnictwa cywilnego (Dz.U. 1991, L 373, s. 4).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud
(Republika Czeska) w dniu 27 stycznia 2021 r. – FCC Česká republika s.r.o.**

(Sprawa C-43/21)

(2021/C 110/27)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud (Republika Czeska)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu kasacyjnym: FCC Česká republika s.r.o.

Strona przeciwna w postępowaniu kasacyjnym: Městská část Praha-Ďáblice, Spolek pro Ďáblice

przy udziale: Ministerstvo životního prostředí

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 3 pkt 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE ⁽¹⁾ z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) należy interpretować w ten sposób, że pod pojęciem „istotnej zmiany” instalacji rozumieć należy także wydłużenie okresu składowania na składowisku odpadów, nawet jeśli jednocześnie nie dochodzi do zmiany zatwierdzonej maksymalnej powierzchni ani dopuszczalnej całkowitej pojemności składowiska?

⁽¹⁾ Dz.U. 2010, L 334, s. 17.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Şanlı / Rada

(Sprawa T-585/18) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w ramach walki z terroryzmem – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Skarga o stwierdzenie nieważności i skarga o odszkodowanie – Naruszenie wymogów formalnych – Artykuł 76 lit. d) regulaminu postępowania – Niedopuszczalność]

(2021/C 110/28)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Dalokay Şanlı (Rotterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: D. Gürses i J. M. Langenberg, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Van Overmeire i B. Driessen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze sformułowane na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/1084 z dnia 30 lipca 2018 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylenia decyzji (WPZiB) 2018/475 (Dz.U. 2018, L 194, s. 144) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1071 z dnia 30 lipca 2018 r. w sprawie wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) 2018/468 (Dz.U. 2018, L 194, s. 23) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego, a po drugie, sformułowane na podstawie art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody wynikającej z niezgodności tych aktów z prawem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Dalokay Şanlı zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 436 z 3.12.2018.

Wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Spadafora / Komisja

(Sprawa T-130/19) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Urzędnicy – Ogłoszenie o naborze – Stanowisko kierownika wydziału – Odrzucenie kandydatury – Personel średniego szczebla kierowniczego – Zasada bezstronności – Odpowiedzialność]

(2021/C 110/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Sergio Spadafora (przedstawiciel: adwokat G. Belotti)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin i T. Bohr, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferrè)

Interwenient popierający stronę pozwaną: CC (przedstawiciel: adwokat S. Orlandi)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) z dnia 18 maja 2018 r., na mocy której CC została powołana na stanowisko kierownika wydziału [poufne] w dyrekcji [poufne], a po drugie, o zasądzenie od Komisji odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę, jakie skarżący wedle swej oceny miał ponieść w związku z tą decyzją.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sergio Spadafora zostaje obciążony, poza własnymi kosztami postępowania, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską i przez CC.

(¹) Dz.U. C 139 z 15.4.2019

Wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Şanlı / Rada

(Sprawa T-157/19) (¹)

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w ramach walki z terroryzmem – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Obowiązek uzasadnienia]

(2021/C 110/30)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Dalokay Şanlı (Rotterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: D. Gürses i J. M. Langenberg, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Van Overmeire i B. Driessen, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman, J. Langer i J. Hoogveld, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze sformułowane na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2019/25 z dnia 8 stycznia 2019 r. dotyczącej zmiany oraz aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylecia decyzji (WPZiB) 2018/1084 (Dz.U. 2019, L 6, s. 6) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/24 z dnia 8 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylecia rozporządzenia wykonawczego (UE) 2018/1071 (Dz.U. 2019, L 6, s. 2) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego, a po drugie, sformułowane na podstawie art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody poniesionej zgodnie z jego twierdzeniem przez skarżącego w następstwie zastosowania tych aktów prawnych.

Sentencja

- 1) Stwierdzona zostaje nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2019/25 z dnia 8 stycznia 2019 r. dotyczącej zmiany oraz aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylecia decyzji (WPZiB) 2018/1084 oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/24 z dnia 8 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylecia rozporządzenia wykonawczego (UE) 2018/1071 w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Dalokaya Şanlıgo.
- 4) Królestwo Niderlandów poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 172 z 20.5.2019.

Wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Biochange Group / EUIPO – mysuperbrand (medical beauty research)

(Sprawa T-98/20) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy medical beauty research – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001] – Badanie stanu faktycznego – Artykuł 95 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001]

(2021/C 110/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Biochange Group GmbH (przedstawiciel: adwokat C. König)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D.Walicka, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: mysuperbrand GmbH, dawniej Laubender GmbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat M. Woller)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 listopada 2019 r. (sprawa R 114/2019-2), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Laubender a Biochange Group.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 8 listopada 2019 r. (sprawa R 114/2019-2) w części dotyczącej „żywności dla niemowląt”, należącej do klasy 5 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami.

- 2) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.
- 3) Biochange Group GmbH, l'EUIPO i mysuperbrand GmbH pokrywają swoje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 114 z 6.4.2020.

Wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Bachmann / EUIPO (LIGHTYOGA)

(Sprawa T-153/20) ⁽¹⁾

**[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego LIGHTYOGA –
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia
(UE) 2017/1001]**

(2021/C 110/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Gabriele Bachmann (Bad Grönenbach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Weil)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Fischer, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 grudnia 2019 r. (sprawa R 2346/2019-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego LIGHTYOGA jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Gabriele Bachmann zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Bachmann / EUIPO (LIGHTYOGA)

(Sprawa T-157/20) ⁽¹⁾

**[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego LIGHTYOGA –
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia
(UE) 2017/1001]**

(2021/C 110/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Gabriele Bachmann (Bad Grönenbach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Weil)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Fischer, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 grudnia 2019 r. (sprawa R 2317/2019-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego LIGHTYOGA jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Gabriele Bachmann zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – EAB / EUIPO (RADIOSHUTTLE)**(Sprawa T-341/20) (¹)**

**[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego
RADIOSHUTTLE – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego –
Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Ograniczenie towarów wskazanych w zgłoszeniu
znaku towarowego]**

(2021/C 110/34)*Język postępowania: szwedzki***Strony**

Strona skarżąca: EAB AB (Smålandsstenar, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci J. Norderyd i C. Sundén)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: T. von Schantz i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 marca 2020 r. (sprawa R 1428/2019-1) w sprawie zgłoszenia do rejestracji oznaczenia słownego RADIOSHUTTLE jako znaku towarowego Unii Europejskiej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) EAB AB zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 255 z 3.8.2020.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – PV / Komisja**(Sprawa T-89/20)****(2021/C 110/35)***Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: PV (przedstawiciel: adwokat D. Birkenmaier)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;

w rezultacie:

- stwierdzenie nieważności drugiego postępowania dyscyplinarnego CMS 17/025 w każdym z jego aspektów, decyzji trójstronnego organu powołującego z dnia 21 października 2019 r. o zwolnieniu oraz decyzji nr R/630/19 z dnia 25 marca 2020 r. o oddaleniu zażalenia złożonego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
- stwierdzenie nieważności decyzji nr D/456/19 z dnia 12 grudnia 2019 r. o oddaleniu wniosku o udzielenie wsparcia złożonego na podstawie art. 24 regulaminu pracowniczego oraz decyzji nr R/71/20 z dnia 20 maja 2020 r. o oddaleniu zażalenia złożonego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
- stwierdzenie nieważności decyzji (Réf Ares(2016)5348994) z dnia 15 września 2016 r. o wstrzymaniu wypłaty wynagrodzenia oraz decyzji nr R/519/19 z dnia 22 stycznia 2020 r. o oddaleniu zażalenia złożonego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego w oparciu o ogólną zasadę prawa „fraus omnia corrumpit” ze względu na to, że owe decyzje nie podlegają żadnym terminom przedawnienia;
- stwierdzenie nieważności pełnego wykazu fikcyjnych długów z dnia 21 września 2016 r. (Réf Ares(2016)5486800) oraz decyzji R/537/19 z dnia 29 stycznia 2020 r. o oddaleniu zażalenia złożonego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego z uwagi na przemilczenia i świadome działania z zamiarem pokrzydzenia w oparciu o ogólną zasadę prawa „fraus omnia corrumpit”, ze względu na to, że owe decyzje nie podlegają żadnym terminom przedawnienia;

zasądzenie odszkodowania na podstawie art. 268 i 340 TFUE;

— zasądzenie obowiązku naprawienia krzywdy w kwocie 146 000 EUR oraz szkody majątkowej w kwocie 359 481,29 EUR wynikających ze spornych decyzji, łącznie 505 481,29 EUR, powiększonej o odsetki za zwłokę oraz odsetki wyrównawcze naliczone na dzień pełnej zapłaty tych kwot.

w każdym wypadku,

— obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania, w tym kosztami pomocy prawnej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 10 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 1, 3, 4 i art. 31 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaney dalej „kartą”), a także art. 1e ust. 2 i art. 12a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem”), w zakresie, w jakim wspomniane przepisy zakazują mobbingu oraz ustanawiają prawo do bycia wysłuchanym.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia karty oraz art. 9 ust. 3 załącznika IX do regulaminu pracowniczego, a także zasady „non bis in idem”.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia ogólnej zasady prawa w postaci zarzutu niewykonania umowy oraz zasady legalności.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 48 ust. 1 karty oraz art. 3 akapit drugi ogólnych przepisów wykonawczych z 2019 r. dotyczących spraw dyscyplinarnych ze względu na naruszenie domniemania niewinności.
5. Zarzut piąty, dotyczący zajęcia akt postępowania dyscyplinarnego przez belgijskiego sędziego śledczego w związku ze „sfalszowaniem dokumentów”, skutkiem czego podważane zarzuty dyscyplinarne nie mają oparcia w prawie.
6. Zarzut szósty, dotyczący braku wyrażenia zgody na kolejne zatrudnienie po pierwszym zwolnieniu w dniu 26 lipca 2016 r. i ponownym zatrudnieniu w dniu 16 września 2017 r., a także naruszenia art. 15 karty.

7. Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia art. 41 karty, art. 11a regulaminu pracowniczego dotyczącego konfliktu interesów oraz naruszenia zasad bezstronności i równości broni.
8. Zarzut ósmy, dotyczący naruszenia art. 41 ust. 1 karty oraz zasady dobrej administracji w związku z przekroczeniem rozsądnego terminu na wszczęcie postępowania dyscyplinarnego CMS 17/025.
9. Zarzut dziewiąty, dotyczący naruszenia ogólnej zasady prawa „fraus omnia corrumpit” w związku ze sfałszowaniem podpisu pod ostatnią decyzją o wstrzymaniu wypłaty wynagrodzenia z dnia 15 września 2016 r., co unieważniało fikcyjny dług w wysokości 58 837,20 EUR.
10. Zarzut dziesiąty, dotyczący nieprawidłowości, oczywistego oszustwa oraz świadomego działania z zamiarem pokrzywdzenia przez Urząd Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO), naruszenia zasad legalności i pewności prawa oraz ogólnej zasady prawa „fraus omnia corrumpit”.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2021 r. – PO / Komisja

(Sprawa T-36/21)

(2021/C 110/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PO (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

w konsekwencji:

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 29 kwietnia 2020 r., na mocy której skarżący został poinformowany o nieuwzględnieniu jego wniosku o ponowne rozpatrzenie decyzji w sprawie nieumieszczenia jego nazwiska na „liście rezerwy kadrowej” w ramach konkursu otwartego EPSO/AD/338/17;

— w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 października 2020 r. oddalającej zażalenie skarżącego;

— zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia na rzecz skarżącego;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), naruszenia art. 1d Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), naruszenia art. 5 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16), naruszenia art. 2 Konwencji Narodów Zjednoczonych, naruszenia zasady niedyskryminacji oraz niezapewnienia racjonalnych usprawnień.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku dbałości.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2021 r. – PP i in. / Parlament

(Sprawa T-39/21)

(2021/C 110/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PP, PQ, PR, PS i PT (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji o oddaleniu zażaleń wniesionych przez strony skarżące na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
- zasądzenie od Parlamentu obowiązku naprawienia krzywdy szacowanej *ex æquo et bono* na 1000 EUR na osobę;
- zasądzenie od Parlamentu obowiązku naprawienia szkody majątkowej wynoszącej 25 % wynagrodzenia wraz z narosłymi w międzyczasie odsetkami wyrównawczymi i odsetkami za zwłokę;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Parlamentu z dnia 31 marca 2020 r. dotyczącą pracy tymczasowej w niepełnym wymiarze czasu pracy poza miejscem zatrudnienia ze względów rodzinnych w związku z COVID-19 skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący zarzutu niezgodności z prawem w zakresie, w jakim zaskarżone decyzje zostały wydane w oparciu o niezgodne z prawem normy wewnętrzne.
2. Zarzut drugi, podzielony na dwie części:
 - część pierwsza, dotycząca naruszenia art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) oraz oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim strona skarżąca oczywiście naruszyła pojęcie rozłąki z krajem.
 - część druga, dotycząca naruszenia art. 62 i 69 regulaminu pracowniczego oraz naruszenia zasad legalności i pewności prawa.

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasad równego traktowania, niedyskryminacji, dobrej administracji i obowiązku staranności
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 85 regulaminu pracowniczego dotyczącego zwrotu nienależnych świadczeń.

Skarżący żądają też naprawienia szkód majątkowych i krzywd poniesionych w związku z zaskarżonymi decyzjami.

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2021 r. – Masterbuilders, Heiermann, Schmidtman / EUIPO – Cirillo (POMODORO)

(Sprawa T-76/21)

(2021/C 110/38)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Masterbuilders, Heiermann, Schmidtman GbR (Tübingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Hillers)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Francesco Cirillo (Berlin, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „POMODORO” – unijny znak towarowy nr 10 926 152

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 listopada 2020 r. w sprawie R 715/2020-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie w całości odwołania wniesionego w dniu 17 kwietnia 2020 r. przez właściciela unijnego znaku towarowego;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- Zarzut pierwszy dotyczący tego, że strona pozwana nie mogła wziąć pod uwagę pisma przedstawiającego podstawy odwołania i dowodów, jakie przedłożył na poparcie odwołania właściciel unijnego znaku towarowego, ze względu na to, że właściciel unijnego znaku towarowego nie złożył swojego pisma przedstawiającego podstawy odwołania w niepodlegającym przedłużeniu terminie czterech miesięcy;
- Zarzut drugi dotyczący tego, że nowe dowody są niedopuszczalne zgodnie z art. 27 ust. 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/1430;

- Zarzut trzeci dotyczący tego, że pismo przedstawiające podstawy odwołania i nowe dowody nie wykazały istnienia rzeczywistego używania.

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2021 r. – Ryanair i AMS / Komisja

(Sprawa T-79/21)

(2021/C 110/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia), Airport Marketing Services Ltd (AMS) (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F.C. Laprévote, V. Blanc, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej (UE) z dnia 2 sierpnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa SA.47867 2018/C (ex 2017/FC) wdrożonej przez Francję na rzecz przedsiębiorstw Ryanair i Airport Marketing Services⁽¹⁾; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez pozwaną art. 41 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasady dobrej administracji oraz prawa skarżących do obrony.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że pozwana naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE oraz obowiązek uzasadnienia, stwierdzając w sprostowaniu zaskarżonej decyzji, że test prywatnego operatora nie ma zastosowania, po tym jak w poprzedniej decyzji uznała, że ma on zastosowanie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez pozwaną art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na błędne zastosowanie w zaskarżonej decyzji testu „rzeczywistej potrzeby”.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez pozwaną art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na błędne pominięcie regionu Montpellier i zapotrzebowania lotniska na usługi marketingowe.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że pozwana naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ nie wskazała portu lotniczego Montpellier jako beneficjenta pomocy.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że pozwana naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ nie wykazała selektywności.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 388, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2021 r. – Jieyang Defa Industry / EUIPO – Mattel (Głowa lalki)

(Sprawa T-84/21)

(2021/C 110/40)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Jieyang Defa Industry Co. Ltd (Jiedong, Chiny) (przedstawiciel: adwokat C. Bercial Arias)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Mattel, Inc. (El Segundo, Kalifornia, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 2 459 701–0001

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie R 2021/2019-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO oraz ewentualnego interwenienta kosztami postępowania przed Sądem.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 25 ust. 1 lit. b) w związku z art. 4 i 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2021 r. – Distintiva Solutions / EUIPO – Makeblock (Makeblock)

(Sprawa T-86/21)

(2021/C 110/41)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Distintiva Solutions S. Coop. Pequeña (Vitoria-Gasteiz, Hiszpania) (przedstawiciel: M.J. Sanmartín Sanmartín, abogada)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Makeblock Co. Ltd (Shenzhen, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „Makeblock” – unijny znak towarowy nr 12 249 488

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 listopada 2020 r. w sprawie R 988/2020-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO jego kosztami i kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2021 r. – Condor Flugdienst / Komisja**(Sprawa T-87/21)**

(2021/C 110/42)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Condor Flugdienst GmbH (Kelsterbach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Israel, J. Lang i M. Negro)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że pozwana naruszyła obowiązek wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE.
 2. Zarzut drugi dotyczący tego, że pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że pomoc na rzecz Lufthansy jest zgodna z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE.
 3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że pozwana uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL